

lade mig at opfordre den høitærede Minister til at lade foretage en Dypgjørelse, saa godt skee kan, og indsætte Summen paa Finantsloven adaare. Jeg troer, at Vedkommende have et berettiget Krav paa at faae disse Penge udbetalte, og naar den danske Regjering ikke ad anden Veie kan forskaffe disse Penge, saa forekommer det mig, at den danske Statskasse maa udbetale den.

Indenrigsministeren: Jeg finder dog Anledning til at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlems Replik, idet jeg maa væрге mig imod, at jeg skulde have sagt, at Udenrigsministeren skulde behøve et Skub for at faae Sagen frem. Det har jeg ikke sagt, og jeg er tværtimod overbevist om, at Udenrigsministeriet har gjort, hvad det kunde, medens det dog maatte — hvad det ærede Medlem troer sig fritaget for — tage Hensyn til den Side af Sagen, som er politisk, og hvilken Karakter den vedbliver at beholde, tiltrods for, at det ærede Medlem udelukkende vil gjøre den til et Pengepørgsmaal. Det ærede Medlem har selv anført en Bestemmelse i de derhen hørende Overenskomster, som gjør den til en Sag mellem Regjering og Regjering, men ikke til en Sag mellem Amt og Amt eller mellem Sogn og Sogn. Det ærede Medlem har endvidere misforstaaet mig, naar han har opfattet min Ytring angaaende Brandhjælpspengene derhen, at det nuværende Nørre-Tyrstrup Herred skyldte Noget til Danmark. Jeg er tværtimod i fuldstændig Overensstemmelse med ham i den Henseende, idet jeg veed, at det er de ved Hertugdømmet Slesvig forblevne Districter, der have Fordring paa os for resterende Brandhjælpspenge; der har derfor været Spørgsmaal om mulig at benytte dem som Afregningssum i hele dette Spørgsmaal. — Hvad hans sidste Hensætning angaaer, kan jeg dertil kun svare, at jeg skal forebringe Sagen i Regjeringen, men noget endeligt Tilfagn i saa Henseende er jeg ikke istand til at give.

Da ikke flere ønskede at ytre sig, erklæredes Forespørgselen for sluttet.

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Forespørgsel af Folkethingsmanden for Aalborg Amts 5te Valgfreds (B. Holm) til Indenrigsministeren.

(Forespørgselen findes i Tidenden, Sp. 6953—54).

B. Holm: Grunden til, at jeg har til-
ladt mig at rette denne Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister, er den, at efter de Kæmpeskridt, hvormed Jernbaneudviklingen er gaaet frem i Jylland i de senere Aar, er det en naturlig Selvfølge, at der har maattet exproprieres en Mængde Jordstykker deels til Vandevæie, deels til Stationer og deels til Holdepladser. Dette har imidlertid i enkelte Tilfælde givet Anledning til Misforstaaelse, idet man har afftuffet Stier, ladet foretage Elicitationer og ladet Arbejdet paabegynde, uden iforveien at have tilkaldt de paagjældende Eodseiere. Der er nu allerede gaaet det Rygte, at Expropriationen vilde komme til at gaae ud over tvende Mænds Haver. Dette har foranlediget disse to Mænd til at rette det Spørgsmaal til Amtet, om det ikke maatte ansees for rigtigst, at der iforveien blev foretaget Taxation af deres Jorder, da det var umuligt at taxere Havelodder, efterat Veie var anlagt over dem. Arbejderne bleve imidlertid paabegyndte, og det viste sig da, at Veielinien, som Rygtet havde omtalt, ikke passede bestemt, og at den kun kom til at ramme den ene Mand. Han protesterede da imod, at Veiarbejdet paabegyndtes, idet han antog, at der nok vilde komme Svar fra Amtet, og at Amtet maatte tage Hensyn til dette enkelte Tilfælde, men istedet derfor blev han overrasket med, at han ifølge Straffelovens § 98 blev berordret jæt under justitiel Titale for, som det hedder, „Lovstridighed“. Dette har givet Anledning til ikke saa lidet Røre blandt Befolkningen, idet man er gaaet ud fra, at, naar en saadan Veie skulde anlægges, skulde der foretages Taxation iforveien, især paa saadanne Steder, hvor det ikke maatte kunne vise sig, naar Veien var anlagt, hvor stor Skaden havde været. Det viste sig imidlertid, hvad der end mere har bevæget mig